

Razne najnovije svetovne vesti

WASHINGTON — Poljski poslanik za Zed. države je protestiral pri ameriškem državnem uradu, češ, da se Zed. države vmešavajo v notranje zadeve Poljske. To se nanaša na svarilo ameriške vlade, da morajo biti poljske volitve povsem svobodne, kakor je bilo garantirano na Jalti od velikih štirih in na podlagi česar je ameriška vlada priznala sedanjo poljsko vlado.

ATENE — Ruski poslanik za Grčijo, K. K. Rodionov, je vprašal grško vlado za potni list. Ni pa vprašal za potni list za povrnitev na Grško. Zadnji teden je bil odpoklican iz Aten tudi jugoslovanski poslanik Izidor Cankar. Tako jugoslovanski kot ruski poslanik sta se pritožila čez pisanje grškega časopisa, ki da piše sovražno proti temu deželu.

PARIZ — Ameriški državni tajnik Byrnes in angleški zunanji minister Bevin sta uvidela potrebo, da skliče za jutri sejo ministrov štirih velesil. Byrnes hoče pospešiti zborovanje mirovne konference, ki ne dela drugega, kot da se delegatje med seboj napadajo in psujejo.

DROBNE VESTI IZ SLOVENIJE

(Došlo preko Trsta)

RADIO TRST. — Na 6. junija je začela v Trstu nova zvezna srednjevalovna radijska postaja — Radio Trst II. Ta postaja bo v glavnem prinašala programe v slovenščini. Radio Trst oddaja italijansko. V Pustolju imajo zavezniški eno oddajo, ki je zvezana s tržaško. Nova postaja oddaja na 411m ali 781 kilociklov. Razume se, da je nova postaja velike važnosti za ves razvoj slovenskega narodnega življenja tudi v Ti. tovi Sloveniji. Slovenci so bili doslej navezani izključno na ljubljansko čisto komunistično postajo, sedaj bodo mogli zvedeti tudi vesti iz zunanje sveta, take kot so v resnici in ne pobarvane s komunistično propagando. To bo edino slovensko okno v svet, ker Slovenci tudi nimajo, kot znano, nobenega drugega.

Iz raznih naselbin

Oakmont, Pa. — Dne 2. avg. je naglo umrl Andrew Berginc. Doma je bil iz Trente pri Bovcu na Primorskem in v Ameriki 38 let. Zapušča ženo, dva sinova in eno hčer ter tri brate in eno sestro.

Milwaukee, Wis. — Dne 4. avg. je naglo umrl John Reigel, doma nekje na Gorenjskem. Tukaj je bival 30 let in se je udeleževal v dramatikah. Zapušča ženo in eno hčer. — Dne 5. t. m. je umrl Frank Rozman, star 35 let in rojen v Marshfieldu, Wis. Zapušča ženo, tri mladoletne otroke, mater, šest bratov in pet sester. — Dne 10. avg. je umrl Michael Česnik, star 79 let in doma iz Zagorja na Notranjskem. Tukaj je bival 40 let. Zapušča ženo, sedem sinov in eno hčer.

Chisholm, Minn. — Pred nekaj dnevi je umrl v Brookfieldu, Ill., Frank Laurich, sin tukaj živečih rojakinje Frances Lukovich in star 32 let. Poleg staršev zapušča ženo in dve hčerki. — Dne 14. avg. je naglo umrl John Dezelak za srčno hibo, star 66 let in doma iz Jurklostra pri Celju na štajerskem.

BUSI BODO VOZILI OD PUBLIC SQUARE NA LETALIŠČE OB TEKMAH

Od petka dan ponedeljka bodo vozili vsak dan ekspresni busi clevelandske ulične železnice od public square v Clevelandu do letališča, kjer bodo tiste dni letalske tekme. Prvi bus bo odpeljal jutri ob 8:30 in ne bo po poti nikjer ustavil. Kadar bo bus poln, bo takoj odpeljal drugi in to se bo vršilo ves dan. Na letališču bo pa vsak dan do 70 busov, ki bodo ob končani tekmi odpeljali ljudi zopet nazaj na square. Vožnja bo 25c za osebo. Busi bodo nalagali ljudi na zapadno-severni strani square, v bližini Marshall poslopja,

Več žita za pivo in žganje, črnega kruha ne bo več

Pivovarne bodo smele rabiti 85% žita od lanske količine

Washington. — Vlada je preklcala odredbo, po kateri so morale pekarije peči gotovo količino črnega kruha ter je dovolila tudi več žita pivovarnam in distilerijam. Vse to stopi v veljavo 1. sept. To je bilo omogočeno vsled dobre letine pšenice in koruze letos.

Po novi odredbi je dovoljeno pivovarnam rabiti 85% žita od lanske količine za varenje piva, dočim so ga smeli zdaj rabiti samo 70%.

Distilerijam je dovolila vlada rabiti 20% več žita za alkohol v mesecu septembru, kot so ga smele v avgustu, to se pravi, da bodo smele distilerije drug mesec porabiti 3.000.000 bušljev žita. Toda distilerije še vedno ne smejo kuhati pšenice in boljših vrst žita. Za te še vedno velja restrikcija.

Poljedelski oddelek je naročil farmerjem, naj pridelajo prihodnje leto več sladkorne pese in sladkornega trsa, da se odpomore pomanjkanju sladkorja.

Poslanec prerokuje, da bo Rusija sprejela vse pogoje Zed. držav

Washington. — Sol Bloom, načelnik poslanskega oddelka za tujezemske zadeve je izjavil, da se bo Rusija ustrašila biti popolnoma odrezana od ostalega sveta in da bo končno sprejela vse pogoje in načrte Zed. držav za trajen mir. Zed. države bodo dobile diplomatsko bitko kmalu, je rekel Bloom.

Bloom, katerega izjave se dostikrat tolmačijo kot mnenje državnega oddelka, je rekel, da je močno stališče, ki ga zdaj zavzema Sovjetska Unija proti Zed. državam, samo pesek v oči ruskemu narodu. Ruska vlada hoče prikazati narodu, kako da je močna v svojem političnem komunizmu v svet, je rekel Bloom. Zed. države morajo stati trdno in kazati svetu pot do trajnega mira.

"Poljska, Jugoslavija, Litva in druge take dežele, ki so v rokah Sovjetije, lahko same rešijo svoje probleme, če imajo prosto besedo v tem. Zato moramo pa mi zahtevati, da držvi Rusija prste proč od notranjih zadev teh dežel," je govoril ameriški poslanec.

So že vedeli, da lahko plača. — Dve kitajski roparski gangi sta odpeljali bogatega prekupevalca z moko in zahtevali zanj \$359.000 odkupnine, katero so roparji tudi dobili. So že vedeli, da lahko plača.

Albanija ima zdaj 75.000 vojakov

Atene. — Grški vojaški krogi trdijo, da ima danes Albanija 75.000 mož pod orožjem. Od teh je 10.000 oficirjev in 12.000 podoficirjev, ki so bili trenirani po ruskih častnikih.

Padla 70 nadstropij je zdaj mati

Forth Smith, Ark. — Mrs. Betty Oliver je povila te dni za lo hčerko. Njeno ime je prišlo v javnost na 28. julija 1945, ko je padla s spenjačo, katero je operirala, 70 nadstropij globoko v Empire State poslopiju v New Yorku. Takrat se je namreč vojaški bombnik zaletel v poslopije in pretrgal žice pri spenjači, da je padla v globoko. Pri tem je dobila voznica spenjače poškodbe, da je morala prebiti štiri mesece v bolnišnici. Njen mož je takrat služil pri mornarici na stran morja.

AMERIŠKA DOMOVINA ZBIRA PRISPEVKE ZA BEGUNCE

Krste ameriških vojakov so naši rojaki potresli z lepim cvetjem

AMERIŠKE BOJNE LADJE BODO OBISKALE GRŠKO

Washington. — Državni oddelek je zahteval od mornarice, da pošlje v grška pristanišča več ameriških bojnih ladij enkrat po prihodnji nedelji. V nedeljo bodo namreč v Grčiji odglasovali, če hočejo imeti republiko ali monarhijo.

Obisk ameriških ladij je namenjen kot zagotovilo prebivalstvu proti eventualnim nemizom, ki bi mogli nastati radi volitev. Ladje ne bodo dopele tje pred nedeljo, da se ne bo moglo reči, da skušajo Zed. države vplivati na izid volitev.

Vladni odbor ne dovoli višje mezde mizarjem, so pa delo pustili

Kakih 4.500 unijskih karpenterjev v okrajih Cuyahoga, Lake in Geauga je pustilo delo pri raznih zgradbah, ker jim vladni odbor za plače ni dovolil plačilne lestvice \$1.90, za kolikor so se bili pogodili po 39 dneh stavke z stavbeniki. Vladni odbor jim je dovolil le \$1.87 na uro, kar je za 22 centov in pol zvišanja, namesto 25c, kot je zahtevala unija in kar so bili pripravljeni p. a. čati gradbeniki.

Unija je zdaj vzela vse svoje člane z zgradb, ki so v delu ter jih poslila na delo k stanovanjskim projektom za vojne veterane. Unija pravi, da bodo unijski mizarji delali samo pri hišah za veterane, pri vseh drugih zgradbah pa ne bodo delali toliko časa, da bo vladni odbor privolil še tista 2 centa in pol zvišanja.

Obravnava nacijev bo ta teden končana

Nuernberg. — Zavezniška vojaška sodnija pričakuje, da bo koncem tega tedna končala obravnavo proti 22 glavnim nacistim, ki so obtoženi vojnih zločinov. Obravnava traja že več kot eno leto.

Dokler ni videla orožja, je bila korajžna

Pittsburgh, Pa. — Mrs. Ana Witmer, stara 45 let, je srečala na stopnicah svojega stanovanja nekega zakrinkanega moškega, ki jo je hotel izropati. Pogumna žena mu je pa eno tako prikopala, da se je zvrnil po stopnicah, potem jo pa naglo odkuril. Pri tem mu je padel iz rok samokres. Ko je Ančka zagledala orožje, je ročno padla v omedlevice.

VČASIH SE PRIGODI TUDI, DA RIBA VJAME RIBIČA, PA GA TUDI DRŽI

V jezeru Rainy, v Minnesoti je brodaril Nick Popović s svojim motornim čolnom. Pri tem je držal roko v vodi. Kar ga popade kakih 20 funtov težka ščuka za roko in dobro popri-me. Nick je otresal z roko in se skušal iznebiti sitne ribe, pa ta ni hotela spustiti. Končno je potegnil roko iz vode in ž njo, seveda, tudi ribo. Vrgel jo je v čoln in z drugo roko je prijel za krepelce in parkrat česnil ribo, da ga je končno pustila. Z razmesarjeno roko je moral k zdravniku. Če je pa hudo ribo

V Sežani so jih izročili ameriškim vojakom oblastem

JUGOSLAVIJA BO SPUSTILA AMERIŠKE VOJAKE

Ljubljana, 27. avg. — Trupla štirih ameriških letalcev, ki so bili ubiti 19. avgusta, ko so jugoslovanska bojna letala izstrelila njih letalo blizu Bohinja, so na potu v Ameriko za pokop. Ostanke trupla 5. letalca pa še vedno zbirajo na kraju, kjer je letalo treščilo na zemljo in zgorelo. Ostanke tega bodo poslali za enimi štirimi pozneje.

Krste ubitih ameriških letalcev, ovite z zastavami, so bile na ljubljanskem letališču pod častno vojaško stražo, ki jo je delala jugoslovanska vlada.

Jugoslovanske oblasti so ponudile, da bodo trupla prepeljale do Trsta, toda ameriški poslaništvo pravi, da bodo ameriške vojaške oblasti prevzele krste pri Morganovi črti v bližini Sežane.

Ko so jugoslovanski vojniki prepeljali krste z ameriški letalci v Ljubljano, so krste Slovinci okrasili s cvetlicami. Tudi začasni grob v Koprivniku, kjer so letalce pokopali domačini v skupnem grobu 20. avgusta, so domačini okrasili s cvetjem.

Washington, 27. avg. — Vojni oddelek poroča, da bo kmalu rešil z Jugoslavijo zadevo treh ameriških narednikov, ki so že od februarja v Belgradu pod varstvom ameriškega poslanika, ki jih pa jugoslovanska vlada ne pusti iz dežele.

Služaj se nanaša na uboj nekega ruskega vojaka in jugoslovanske oblasti so te ameriške vojaške obdolžili tega čina. Ameriške oblasti so pa dokazale, da ti vojniki takrat niso bili na kraju incidenta.

Imena dveh ameriških narednikov so: Teodor Nelson iz Centreville, Kalifornije in Kenneth Schussel (Susel) iz San Francisca.

Belgrad, 27. avg. — Jugoslovanske oblasti nečesto izpustijo turškega oficirja, ki je bil v ameriškem letalu, katerega so Jugoslavlani izstrelili 9. avg. nad Ljubljano in ki je bil pri tem zadet od krogel. Govori se, da ga bo Titova vlada postavila menda pred sodišče z obtožbo, da je hotel vohuniti nad Jugoslavijo, da bi zvedel, kje se nahajajo jugoslovanske čete in kako močne so.

Belgrad, 27. avg. — Jugoslovanske oblasti nečesto izpustijo turškega oficirja, ki je bil v ameriškem letalu, katerega so Jugoslavlani izstrelili 9. avg. nad Ljubljano in ki je bil pri tem zadet od krogel. Govori se, da ga bo Titova vlada postavila menda pred sodišče z obtožbo, da je hotel vohuniti nad Jugoslavijo, da bi zvedel, kje se nahajajo jugoslovanske čete in kako močne so.

TRGOVCI SO REŠILI IZ ZADREGE SODNIKA

Cheyenne, Wyo. — Sodnik Leo Knows se je vozil v letalu proti temu mestu. Po nerodnosti si je pa srajco polil s kavo. Sodnik je bil v veliki zadregi. Toda pilot je potem radija obvestil postajo o "nesreči." Ko je sodnik stopil v Cheyenne iz letala, mu je deputacija trgovcev izročila lep zlikano in čisto srajco.

NAŠA SODNIJA JE PRVA ZA PROBLEME VETERANOV

Načelnik clevelandske mestne sodnije, Burt W. Griffin, je organiziral na tej sodnji probatni oddelek, ki posveča glavno pozornost veteranom, ki pridejo pred mestno sodnijo. Naloga tega oddelka je, da skuša pomagati veteranom z očetovskim nasvetom ter jim pomagati na pravo pot v človeški družbi.

To je prva sodnija v deželi, ki je storil akaj takega za veterane in C. L. Chute, direktor narodne probatne zveze je sodnika Griffina za to izrecno pohvalil ter ga povabil naj govori 4. okt. v Detroitu, kjer bo imela ta zveza svojo letno sejo.

Hoover urgira, da se ustavi ves relief za Jugoslavijo

Pasadena, Cal. — Bivši predsednik Herbert Hoover je izjavil, da bi morale Zed. države ustaviti ves relief za Jugoslavijo in sicer za toliko časa, da se izvedejo v Jugoslaviji svobodne volitve, kot je bilo dogovorjeno na Jalti med Rooseveltom, Stalinom in Churchillom.

Dalje je rekel Hoover, da bi moral biti ta relief razdeljevan po Jugoslaviji svobodno in ne pod kontrolo komunistov, kot se godi zdaj.

"Streljanje ameriških letal je bil slab izraz hvalečnosti od strani Jugoslavije v žameno za \$200.000.000 vrednosti živil, obleke in drugih potrebščin, ki smo jih dali Jugoslaviji," je izjavil Hoover. Rekel je dalje, da je jugoslovansko časopisje pod vladno kontrolo in da narod sploh ne ve, v koliki meri je doblja dežela podporo iz Zed. držav.

Pšenice je toliko, da je ne morejo pospraviti

Chicago. — Te dni leži zunaj na prostem na milijone bušljev pšenice, katero ne morejo spraviti pod streho, največ radi tega, ker ni dovolj železniških voz na razpolago, da bi pšenico odpeljali. Sipljejo jo kar na kup pe ob železnici, kjer čaka na odvoz. Koliko jo pa še leži doma pri farmerjih, ki čaka na odvoz.

Poročajo, da je tak položaj vse od Texasa in obeh Dakot pa do Pacifika. Samo v Južni Dakoti leži zunaj na prostem od 5 do 10 milijonov bušljev pšenice.

Chrysler je zaprla za en teden

Detroit. — Avtna tovarna Chrysler je zaprla svoje prostore za en teden. Pravi, da ji je zmanjkalo materiala. To je tretja največja izdelovalnica avtov, ki je zdaj zgradila dnevno 3.500 avtov in truckov. Korporacija zaposluje 80.000 delavcev.

Vedite, da pri prehodu čez cesto ne boste nikdar preveč previdni. Posebna previdnost pa je potrebna v mraku in ponoči.

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Prijazen obisk—

Včeraj so nas obiskali iz Brooklyna, N. Y., Mr. in Mrs. Charles Lacian ter hčerka Lillian, svakinja Mrs. Minka Rucigaj in sin John. Vračali so se z avtom iz Detroita, pa so spetoma obiskali svoje znance v Clevelandu. Tukaj se jim je zelo dopadlo, saj so videli našo slavno metropolo prvič. Mr. Lacian ima dobro idočo tovarno za moške slavnike na 19 W. 4. St., v New Yorku. Mr. Subelj ter Mr. in Mrs. Metod Končan so jim naročili, naj pozdravijo vse njih znance po Clevelandu. Včeraj so se odpeljali z avtom nazaj proti New Yorku.

Prva obletnica—

V petek ob 7:15 bo darovana v cerkvi sv. Vida maša za pokojnega Johna Janežič v spomin prve obletnice njegove smrti.

Prva obletnica—

Danes ob 7:15 je bila darovana v cerkvi sv. Vida maša za pokojno Mary Starnell v spomin 1. obletnice njene smrti.

Pozdravi iz Michigana—

Mrs. Frances Slapnik, Mr. in Mrs. Jas. Slapnik Jr. in Joseph Stare pošiljajo pozdrave iz Muskegon, Mich.

Nov grob—

John Komick družina, ki je prej živela na 281 E. 161. St., in se je preselila meseca aprila na farmo v Englewood, California, sporoča da je umrl v soboto 24 letni sin John. Poleg očeta zapušča mater Mary, 4 brate: Richard, Rudolph, Kenneth, Robert, in sestro Mary.

Stanovanje išče—

Mr. Ivan Račić urednik Glasila KSKJ išče za svojo družino primerno stanovanje. V družini so 4 odrasle osebe. Najraje bi dobil stanovanje v bližini naše tiskarne, kjer ima Mr. Račić urad. Kdor ima kaj primerne, naj ga pokliče na HE 3912.

Obiskali so nas—

V spremstvu prijazne Mrs. Genovefe Zupan so nas obiskale sledeče Newyorčanke: Mrs. Theresa Skrabar ter Mrs. Jennie Tončić in hčerka Emily. Mrs. Skrabar in Mrs. Tončić se vračata s konvencije KSKJ, pa sta spetoma obiskali še svoje prijatelje in znance v Clevelandu. Nočjo odpotujejo zopet nazaj proti New Yorku. Mrs. Skrabar se je ustavila tukaj pri Mrs. Zupan, Mrs. Tončić in hčerka pa pri Mrs. Lach na 185. cesti.

Maša za sedmino—

Jutri ob 8 bo darovana v cerkvi sv. Vida maša za pokojno Terezijo Kmet ob priliki sedmi. ne njene smrti.

Po pismo naj gre—

Jože Klauzer, ki je včasih stanoval na 1128 Norwood Rd. ima pismo na poštni podružnici B na Euclid in 59. cesti. Pismo je iz Ljubljane od Tinice Primožič.

Mlado dekle je vzelo \$13.000 pri delu

Chicago. — Shirley Jane Danosti, stara 16 let, je bila za blagajničarko pri nekem podjetju. V nekaj tednih si je prisvojila nič manj kot \$13.000 gospodarjevega denarja. Denar je dajala svojemu "fantu," 17-letnemu Edward Jenningsu, ki je povedal policiji, da je od tega denarja izgubil do \$6.000 pri igranju kock.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN MORNING NEWSPAPER6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

NAROČNINA:

Za Ameriko na leto \$7.00; za Cleveland in Kanado po pošti za eno leto \$8.00.
Za Ameriko pol leta \$4.00; za Cleveland in Kanado po pošti pol leta \$4.50.
Za Ameriko četrt leta \$2.50; za Cleveland in Kanado po pošti četrt leta \$2.75.
Za Cleveland in okolico po razpisalnih: celo leto \$7.00, pol leta \$4.00, četrt leta \$2.50.

Posamezna številka stane 5 centov.

SUBSCRIPTION RATES:

United States \$7.00 per year; Cleveland and Canada by mail \$8.00 per year.
U. S. \$4.00 for 6 months; Cleveland and Canada by mail \$4.50 for 6 months.
U. S. \$2.50 for 3 months; Cleveland and Canada by mail \$2.75 for 3 months.
Cleveland and suburbs by Carrier \$7.00 per year, \$4.00 for 6 months, \$2.50 for 3 months.
Single copies 5 cents each.

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

88 No. 169 Wed., Aug. 28, 1946

Kako ugaša Titova zvezda

Da nam ne bi kdo očital, da samo mi pišemo o nespametni Titovi politiki, naj priobčimo, kaj misli o njem tajnik Hrvatske seljačke stranke. Opozarjamo zlasti na Titovo krivdo pri izgubi Tsta kot jo slika dr. Krnjevič.

Dr. Juraj Krnjevič je namreč objavil v 5. številki hrvaškega biltena "Slobodni glas" članek: "Tito, danes in pred godinu dana." Za nas je zlasti zanimiv prvi del članka, v katerem dr. Krnjevič opisuje Tita z ozirom na zunanjo politiko in kjer pravi dobesedno: "Malokdo v Evropi je imel koncem predlanskega in v začetku lanskega leta tako sijajen zunanji politični položaj kakor Tito. Bil je ljubljenec i Sovjetske Rusije i Velike Britanije i Amerike. Angleži in Rusi so celo tekmovali, kdo bo v večjem prijateljstvu z njim. Eni in drugi so ga podpirali materialno in politično. Eni in drugi so mu dajali na razpolago svoja ogromna propagandna sredstva. Končno je Tito postal nekakšno čudo sveta. Vojskovodja, junak in državnik, kakršnega svet še ni videl. Iz lastnega opazovanja vem, kako je bilo še pred enim letom v Londonu vse noro za Titom. To je bil tudi vzrok, da so se skoraj vsi Hrvati, ki so živeli v Londonu, priključili Titu. Tu je bilo pretresljivih prizorov. Videč, kako je bil Tito velik v očeh tako angleških politikov, kakor tudi diplomatov, vojakov in tiska, se je lotil poedinca nič čuden strah. Vsi so se bali, če bodo sploh mogli živeti izven Tita in eden za drugim so upognili hrber in poklekli.

Tiste dni je bil Tito postavljen pred preizkušnjo, pred kakršno človek nikdar ne pride dvakrat v življenju. Takrat je moral pokazati, koliko je vreden kot človek, zlasti pa, koliko je vredna njegova pamet. Churchillove besede: "Moj prijatelj Tito," Edenovo zastopanje Tita proti kralju Petru, dnevni slavošpevi londonskega radija, pa da ne omenjam tistega, kar je dobival iz Moskve — vse to je spravilo Tita iz raznovredja. On pravi, da je Zagorac, toda na preizkušnji ni pokazal, da ima zagorsko pamet. Namesto, da bi se bil obnašal kakor zagorski kmet ter ostal skromen, se je šopiril in je dvigal glavo kakor zagorski puran.

Tito se je gizdavo oblekel kakor Goering, postavil se je v mussolinijev pozo in prišel je na misel, da mu ni teba prijateljstva na zapadu. Namesto, da bi bil napravil vse mogoče, da bi bil tudi to prijateljstvo ohranil, se je začel počasi oddaljevati od zapadnih sil, dokler jih končno ni začel odkrito napadati. Čemu je torej bilo treba pokvariti dobre odnose z velikimi zapadnimi zavezniki ter izgubiti njihovo zaupanje? Da oni nekaj zmorejo in tudi nekaj pomenijo ter da njihovega prijateljstva ni baš za zametavati, se vidi med drugim tudi po tem, da so ravno oni, in to bolj kakor kdorkoli drugi, ustvarili Tita. Dokler ni začel o njem govoriti Churchill in dokler mu ni začel odlati reklame preko londonskega radija, so le redki vedeli za Tita. Da ne navažam drugega, omenjam samo še vprašanje Trsta, kjer se je tudi pokazalo, da prijateljstva zapadnih zaveznikov ni baš za zavreči. Gotovo pa ni bilo pametno zapiskati ga, ko vendar nihče ni zahteval od Tita, da se odreče bilo komunizmu, bilo prijateljstvu s Sovjetsko Rusijo. Če bi bil Tito tudi to prijateljstvo ohranil, bi zapadni zavezniki drugače govorili o Trstu, kakor pa danes govorijo.

(Naši čitatelji se bodo spomnili, da smo mi že pred tremi leti poudarjali in potem še mnogokrat, da Trsta ne smemo iskati v Moskvi, ampak v Washingtonu in Londonu! Zdaj to vidi že ves svet, samo Adamič, SANS in njih sopotniki tega še niso spoznali, ali pa priznati nečejo! Op. ured.)

Tito piše spomenice, sklicuje se na statistiko, prireja demonstracije, organizira pošiljanje brzojav in celo preti. Ima tudi podporo Sovjetov. Toda vse to ne zadostuje. Moral bi pristati tudi tisti, katerih prijateljstvo je Tito tako lahkomišleno zavrgel. Danes oni v Titu ne vidijo prijatelja, a takim se ne daje kar tako Trsta. Titovi prijatelji v Londonu se lahko danes na prste preštejejo. Treba je biti zelo nesposoben, da človek v teku enega leta tako propade. Kakor izgleda, je na najboljši poti, da bo ostal že čez kakšen dan brez prijateljev.

TO IN ONO

V Bolgariji bodo kmalu mobilizirali vse osebe, ki so brez dela. Ker pa ima samo tak, ki drži s komunisti, kako delo, to pomeni, da bodo vsi protikomunisti v kratkem v koncentraciji. Tako se bo bolgarska komunistična vlada postavnim potom iznebila nezaželenih elementov.

Da se misli Anglija res umakniti iz Indije dokazuje dejstvo, da že prehajajo tamkajšnji angleški dnevniki v roke Indcev. Angleži imajo zdaj samo še en važen dnevnik v Kalcuti.

Mnogo boljnih Angležev se je že preselilo na Irsko. Vzrok — socialistična delavska vlada doma.

Sovjetski časnikarski urad v Nemčiji vpije na zapadno časopisje, ki je pisalo, da Sovjeti ugrabljajo nemško mladino, da jo vzgoje v komunizmu. Komunisti vpijejo, da niso ugrabili nobenega 10 ali 13 let starega dečka. Previdno pa molče o starejših.

Odpri srce, odpri roke. . .

Amerikanec, Most Rev. Valentin Shaaft, general OFM, je prišel pred kratkim iz Rima v Ameriko. Med drugim je izjavil za tukajšnje časopise, da komunizem v Evropi kruto preganja Cerkev. Navajal je stvari, ki so nam že znane in nam skoraj ni treba novih prič. Tudi tistim, ki se kljub tisočerm pričam nečejo dati prepričati, bi s tem ne koristili.

Povedal je pa general Shaaft neko drugo zanimivost. Rekel je: Pri volitvah v Italijo so mnogo volili za komuniste, ker so bili premalo poučeni o pogubnih načelih komunizma. . .

Torej ni čudno, da papež spet in spet naroča, naj katoliški časopisje kjer sploh obstoji, ne neha poučevati katoličanov o pogubnosti komunizma. To je po papeževih mislih sveta dolžnost katoliškega časopisja.

Hm! Pri nas pa v nekih katoliških krogih vlada tole mnenje:

"Čemu bi zmerom preklinjali komunizem, ko je pa že stokrat preklet. . ."

Komunizem "preklinjamo" katoličani in nekatoličani v tem smislu, da ga sami zase odklanjamo in da drugim kažemo njegovo pogubnost. Ko ne vemo nič kaj dobrega reči o njem, pravijo nekateri, da komunizem "preklinjamo." Naj bo! Po naših mislih ga "preklinjamo" ravno tako kot "preklinjamo" vsak materializem, pa naj bo fašizem, nacizem, kapitalizem, sekularizem, ateizem, alkoholizem, imoralizem, itd. Z eno besedo: Ves kriminalizem.

Za nas je veljavno načelo Cerkev ki nalaga, da se mora spet in spet od klanjati vse, kar je zoper vero in božje zapovedi. Vsak greh je pred Bogom in katoliškim človekom "crime." In če pravite, da je tako odklanjanje in obsojanje že tudi "preklinjanje," naj bo!

Toda če komunizma ni treba več "preklinjati" zato, ker je že stokrat preklet — zakaj pa ne rečete, naj nehamo "preklinjati" ves materializem in sekularizem, ki se kaže v NE-izpolnjevanju božjih zapovedi? Ali niso VSE grdobije, ki nasprotujejo božjim uredbam, obsojene (po vaši: "preklete" . . .) ne samo stokrat, ampak sto—in stotisočkrat?

V komunizmu se družijo v eno skupno strujo VSI mogoči "izmi," ki izpodkopavajo vero in vse božje uredbe.

Kdo je *Father Chokolich*? Zaplot tega ne ve, ampak te dni lahko čitate o njem po zelo različnih ameriških časopisih. Za nas je to branje zanimivo zato, ker se nismo pozabili, kako so Adamič in Adamičevci svoj čas ribali nam pod nos tiste "številne katoliške duhovnike, ki v gorah skrbijo za duhovni blagor partizanov."

Zdaj izvem, da je bil med njimi — koliko so bili "številni," tega še ne vemo — Father John Sokolič, rojen Jugoslovčan, pač Hrvat, toda med vojne kaplane je prišel iz Avstralije.

Služil je katoliškemu moštvo britanskega zrakoplovstva. Ko sta Anglija in Amerika napravili svojo znano kravjo kupčijo s Titom, so pregovorili tega Fathra Chokolicha, da je prevzel duhovniško službo v Titovi vojski. Angleži so takrat pregovarjali vse mogoče Jugoslovane, naj se priključijo Titu, in precej so jih res pregovorili, se seveda že dolgo butajo po glavi, toda prepreno. . .

Father Chokolich sicer ni bil več jugoslovanski državljani, toda jezik je še vedno znal. Zato so ga vzel Angleži na piko in ga spravili k Titu. Hoteli so

ga naravnost pregovoriti, da bi prestopil v Titovo vojsko, toda bil je tako pameten, da se je dal Titu samo "posoditi," ni se mu pa pustil "šenkati." Hotel se je pač ob svojem času vrniti v Avstralijo kot angleški državljani.

Šele pred kratkim se je res vrnil. Vse od tistega časa, ko je padel Rim v roke zapadnim zaveznikom, pa do zadnjih mesecev, je ta duhovnik ostal pri Titovi vojski. Ko se je končno srečno vrnil domov v Avstralijo, je pa odprl ustah in marsikaj povedal. Tisto, kar je povedal, zdaj lahko čitate po raznih svetovnih časopisih in naši prijatelji okoli A. S. nam smejo iz vse duše verjeti, da Chokolicheve besede niso le "propaganda Ameriške Domovine."

Tisti, ki ste verjeli Adamičevcem, pa vzemite na znanje, kaj pripoveduje Rev. Chokolich, ki je bil sam tam in ne bere naših tukajšnjih partizanskih fik. Preprišimo nekaj malega iz njegovega pripovedovanja:

"Partizanski glavarji so mi valili pred noge vse mogoče ovire, da nisem mogel vršiti svoje duhovniške službe. Ko sem prišel na kako mesto, kjer bi imel opraviti naprej napovedano službo božjo s sveto mašo, je bilo vedno kaj drugega na programu: ali vežbanje ali football ali gledališče. Titovi špijoni so bili neprestano za menoj. Stelo se je, da imam na skrbi 2500 katoliških partizanskih vojakov, toda samo kakih 50 je imelo dovolj poguma, da so se javno izrekli za svojo vero, hodili k maši in prejimali zakramente.

"V celoti so bili Titovi vojak, ki komunistični, protiversko navdahnjeni in brezbožniki. Le nekaj je bilo prepričanih katoličanov, ki so na skrivnem prakticirali svojo vero. Ti so se bili priključili partizanom v upanju, da bodo na ta način prišli hitreje na svoje domove. Javno so se bali kazati svoje katoličanstvo, da se jim ne bi kaj zgodilo, ali pa njihovim družinam doma. Skrivaj so prihajali k meni po pomoč in dober svet."

Glede Tita samega potrjuje Father Chokolich na že znano verzijo, odkod njegovo ime Tito. Takole pove:

"Maršal Tito ni bil nikoli jugoslovanski patriot, ampak zgolj Stalinovo orodje in je delal za sovjetsko obvladanje Jugoslavije, ne pa za njeno osvoboditev. Organiziral je 'Tajno Internacionalno Teroristično Organizacijo' in iz prvih štirih črk tega naslova je skoval svoje ime."

Chokolich je prepričan, da bi v Jugoslaviji takoj nastala državljanska vojna, ki bi pometla Tita in titovce — kakor hitro bi ruski vojaki odšli. . .

O, kako je za nas enega ta pesem že stara! Mi smo jo peli po kolonah Ameriške Domovine že leta nazaj! Marsikateri mlajši rojak nas je radi tega "izobčil." Tudi marsikatera rojkinja.

Zdaj že dolgo časa čivkajo to našo nekdanjo "vižo" vrabci po strehah vsega sveta in nam se kar nekam za malo zdi, da jo znajo celo mnogo bolje kot mi. Če bo tale kolonar vrzel svojo kavs mašino v pokoj, se bo to zgodilo iz sa me "fovšije" in iz nobenega drugega razloga. . .

"Slovenski Primorec," ki izhaja v Gorici, piše o tem, kako je Cerkev v Sloveniji "nadzirana." Po naše bi se to reklo, da je PREGANJANA, da ni svobodna, da so ji roke zvezane. Toda ostanimo pri izrazu "nadzirana." Kaj je na stvari?

Minister notranjih poslov v Sloveniji zahteva, da se po vseh cerkvah vsako nedeljo enako pridiga, da se obravnavajo eni in isti predmeti in v vsaki cerkvi na enak način. Da se ta ministrova "volja" toliko bolj gotovo tudi izvrši, si da za vsako nedeljo napisati pridigo, jo cenzurira in da v tisk na stroške ministrstva!

Ni torej čudno, da je v pičlih sedmih mesecih od lanskega poletja do letošnje spomladi romalo skozi Titove ječe nič manj ko 90 slovenskih duhovnikov! Koliko jih je danes še v ječah, seveda ni mogoče povedati, ker se številke sproti spreminjajo.

Komunizem hoče vpreči Cerkev v svojo službo ali pa lopne po njej. Zato se ne čudimo, ko nam prihajajo iz starega kraja bolj ali manj odkrite napovedi, da bo lepega dne komunizem zahteval od Slovencev korporativen prestop v pravoslavje. Katoliška Cerkev se ne bo dala podjarmiti. Rajši pojde nazaj v katakombe, ako bo treba. Žal, pravoslavna je nasledila komunizmu — ne vsa, pa v veliki meri. Hudo je to. Toda odtrgala se je od Skale in zdaj ne ve, kam letijo njeni odtrgani drobci. Morda ji je prisojena taka pot, pot pa strahotnih ovinkih, nazaj k Skali, četudi morda najprej z njo vred — v katakombe. — Zaplot.

Pismo iz domovine

Mrs. Unetič iz 16412 Arcade Ave. v Clevelandu je dobila iz domovine sledeče zanimivo pismo:

Praproče, 16. maja
"Draga gospa Unetič! Gotovo boste iznenadeni, ko boste prejeli to moje pismo. Večkrat sem mislila na Vas, čeravno se Vas spominjam samo malo od takrat, ko ste prišli domov pogledat.

DROBNE VESTI IZ SLOVENJE

(Došle preko Trsta)

(Nadaljevanje z 1. strani)
tizenske agitacije. Na teh solah poučuje tudi precej komunističnih učiteljev in ti delajo po navodilu komunistične propagande težave zavezniskim oblastem. Tako so nekateri učitelji hoteli vpeljati komunistične knjige, ki se uporabljajo sedaj pod Titom v Sloveniji. Tega zavezniki seveda niso mogli dopustiti. Prišlo je radi tega celo do šolskih štrajkov, ker so učitelji nahujskali učence k neakim uporom. Celotno proti koncu šolskega leta, ob koncu meseca junija, je prišlo v Trstu do takega spora. Na treh solah so uporabljali učitelji knjige, ki niso bile odobrene: pri sv. Ivanu, v Barkovljah in v ulici sv. Franciška. Zavezniska uprava je zaprla te tri šole, dokler se niso učitelji uklonili in dokler stari niso izjavili, da hočejo tudi oni s svoje strani upoštevati navodila zavezniskih oblasti. Zavezniska oblast je izjavila, da sicer te šole stalno zapre. Vse to je sad komunistične propagande.

TISKOVNA KONFERENCA TRŽAŠKEGA ŠKOFA. — Pisal sem vam, kako divja je gonja komunistov proti tržaškemu škofu, istrskemu, Italijanu. S svojo agitacijo so komunisti res prepričali njegovo birmovanje v več krajih, drugod pa so tako ostrašili starše, da si niso upali poslati otrok k birmi v Trst. Tako si komunisti predstavljajo svobodo vere.

Tržaški škof Santin je zato sklical konferenco častnikov, kjer je razložil celo situacijo. Povedal je, da so komunisti naravnost grozili: "Gorje staršem, ki bodo dali birmovati otroke tržaškemu škofu." Tuji se nad tem terorizmom spodbujajo in smatrajo nas Slovence za neke divjake. Na taki partizanski ozko-srčni in surovi agitaciji smo izgubili Sloveni Trst in Gorico. Naj je tržaški škof še tak Itali-

Ko bi pa sedaj prišli bi videli, kako je vse uničeno in kakšen je Vaš rojstni kraj. Kaj vse smo morali pretrpeti in kaj ko je vse uničeno in siromašno.

Vsak dan več prihaja iz Amerike, posebno paketov. Kako so ljudje srečni in veseli sorodnikov. Da, glas gre v deveto vas.

Veliko je znancev in prijateljev, ki so komaj čakali, da zvedo drug za drugega, kdo izmed njih je še živ. Hudo je življenje tukaj, ko je človek popolnoma uničen. Toda Bog nam je pomagal, da smo si vsaj življenje ohranili.

Tudi mi imamo enega sorodnika po očetu, Etbin Kristana, pa ne vem njegovega naslova. Nanj bi se obrnila in ga poprosila za pomoč v obleki in obu-tvi.

Drugi so po svetu razkropljeni, samo mamo, ki je že onemogla in živčno bolna, stara 70 let, imam še. Vesela sem, da imam vsaj njo. Oče nam je že 11 let v grobu tako, da smo z materjo samo tri: ona, sestra Pavla in jaz. Toda ostale smo brez vsega. . .

Z vašo sestro Ivanka se zelo dobro razumemo. Tudi v mlino pri Lijčku sem večkrat. Moja sestra Marija je poročena z Jožetom Grčarjem; imata hčerko Lenčko, staro 7 let. Tudi ta dva sta reveža, ker jima je vse uničeno.

Naše razvaline hodijo tuje gledat in se čudijo ljudstvu, da je moglo toliko pretrpeti. Res bo minila leta, predno se bo popravilo najpotrebnejše, če bo kdo čakali. Mi smo najprej bežali v mlin, potem pa vedno dalje, sedaj pa stanujemo v Prapročah. Pa kaj Vam bom, draga gospa, to opisovala, saj ne more nihče verjeti, kdor ni sm skusil.

Gotovo nas tam pri vas kdo pozna in morda bi se nas usmilil in nam poslal kako staro obleko ali kaj drugega. Težko je (Dalje na 3. strani)

šteni del naroda obrača od njih. Ta zgodba iz Kobariida se ponavlja vse križem po Goriški. Morebiti bi bila stvar še dobra, ker ustvarja jasnost. Hudo pa je, ker smo radi te divjosti partizanov napravili pomoč zaveznikov in zapravili Trst in Gorico. To boli!

Neskončno srečen in z vsem svetom zadovoljen je bil Tomaž, ko je odhajal iz gostilne. Se reče, bil je nekoliko slaboten v nogah in močno se mu je dozdevalo, da svet to noč ne stoji posebno trdno na svojih temeljih. Saj veste, včasih tako pride. Večkrat se je moral oprijeti za kak hišni vogal ali pa za obcestno svetilko, da je spravil svet v ravnotežje. Kmalu bo konec sveta, je momljala sam s seboj, se že maže kot zanič zob v čeljustih.

Pa se primeri, da se dotiplje do mrežaste ograje, ki jo je mesto postavilo korog drevesa, da bi ga kdo ne poškodoval, zlasti pa, da ga ne bi hodil podpirat z zadnjimi nogami četrveronožni hišni varuhi.

Tomaž se oprijemlje mreže in gre počasi naprej, predevajoč roko za roko. Tako je hodil nekaj časa ob mreži krog in krog, pa ne pride nikamor. Čudno se mu zdi, vendar ne odneha v svojem pohodu, misleč, enkrat bom že prišel do konca. Ampak mreže ni bilo ne konca ne kraja, kamor je potipal, povsod žična mreža. Končno se mu pa posveti v zakajane možgane svetel žarek spoznanja. Obstane in na vso moč zavpije v tiho, blaženo noč:

"Ljudje božji, pomagajte! Naj vendar za božjo voljo pride kdo, ki mi bo odprl vrata in me izpustil iz te zagrajene ograde!"

Če je kdo prišel in Tomaža "pustil na prosto," ne vem. Ampak vem pa nek drug slučaj, ki je bil nekoliko drugačen, pa ki je tudi imelo drevo svoje prste vmes. Tudi v tem slučaju si je pomagal nekdo proti domu, ki je bil nekoliko precej sladko ginjen. Ob cesti so rastla, prav za prav saj še rastejo, mogočena drevesa, ki so bila namenjena za senco, v tem slučaju niso bila pa za nič drugo kot za samo napotje. Naš znanec se namreč po čudnem naključju zmede od hiš, ob katerih je tipal proti domu in se je naenkrat znašel pred enim tistih velikih dreves. Ker se mu drevo na nobeno vižo ni hotelo umakniti s poti, čeprav ga je skušal parkrat odriniti od sebe, se ustavi, da si tega nadležeža, to trmasto stvar, ki se poštenemu človeku na umakne s poti, dobro ogleda. Ko si orjaka natančneje ogleduje, vidi, da ni eno samo drevo, ampak sta prav za prav dva. Aha, si je mislil, ravno toliko sta vsakega, da bom šel lahko med njima. Zbere vse svoje moči in se pože napreje. Tresk, ga udari deblo po tiki, da se mu je kar zablskalo pred očmi.

Malo bolj na desno se bom držal, si je rekel, da bom prišel med njima in poskusil svojo srečo drugič. Zopet ga je treslo drevo po čelu, da je videl luno, sonce in zvezde kot na dlani pred seboj. I, toliko prostora bo pa med njima vendarle, si je rekel, da bo šla ena tako oseba skozi, si je rekel in zopet poskušal. Spet nič in ko je spet poskušal, jo je spet dobil po čelu. Naj je poskušal kakor je hotel, vedno je bil v debelu. Tedaj pa ves onemogel odneha, vse se na tla, skrije obraz v dlani in mlo zavjaka: "Joj, kam sem zašel, kaj bo z menoj? Sam sem sredi velikega gozda, pa žive duše odnikoder, ki bi mi pokazala pot iz te goščave. Kar tukajle bom storil svoj žalosten konec."

Poslednji dnevi Pompejev

ROMAN

"Zozija, jaz sem slepa in uboga ujetnica, ki jo ti lahko varaš. — Toda jaz posvečam s tem svečano tvojo glavo Osveti in tvojo dušo podzemskim oblastem, ako si zlorabil moje zaupanje! Zato položi svojo roko v mojo in govori za menoj naslednjo prisego: "Pri tleh, na katerih stojiva, pri elementih, ki ohranjujejo in uničujejo življenje, pri vse-mogočnem Orku, pri vsevidnem olimpskem Jupitru prisegam, da zvesto izvršim svoj nalog in izročim to pismo Salustu. In ako to prisego prelozim, naj me doleti prekletstvo nebes in pekla!" — Tako, zdaj ti zaupam — sprejmi svojo nagrado! Pozno je že, pojdi takoj k Salustu."

"Ti si čudovita deklica in si me pošteno plašila! Sicer je pa vse v redu, — in ako je le

GEORGE PANCHUR in SINOV

TRGOVINA Z RAZNOVRSTNIMI BARVAMI IN STENSKIM PAPIRJE
Papiramo in dekoriramo
16603 Waterloo Rd.
KE 2146

Kadar potrebujete zavarovalnino

proti ognju, viharju, za avtomobile, šipe itd., se lahko in zanesljivo obrnete na

L. Petrich — IV 1874
19001 KILDEER AVE.

V BLAG SPOMIN
PRVE OBLETNICE SMRTI
NAŠE PREDRAGE SOPROGE,
MATERE IN SESTRE

Mary Stamfell
ROJ. WOLF

ki je zatisnila svoje mile oči dne 28. avgusta 1945.

Žalosti a živ je spomin, blag spomin v naših srcih, v znak ljubezni napram Tebi, a naša srca so bolestna.

Bog ve, kako Te mi pogrešamo, nikoli Te ne bomo pozabili, ljubeče misli naše so vedno s Teboj, tam, kjer počivaš v hladnem grobu.

Žalujoči ostali:

ANTON STAMFELL, soprog;
FRANK in ANDREW UMEK, sinova;
JULIA, KATIE, VERA in EMMA, sestre;
JOHN in JOSEPH, brata,
Cleveland, O., 28. avg. 1946.

začel že križem gledati.

"Preklete punčare! Ali sem jaz zdaj mož, ki naj — (tu se mu je zopet zakolcalo) — misli na zabavo, ko — ko ima lev raztrgati mojega prijatelja?"

"Pojej še tole slaščico!"

"Ne, ne, moja žalost ne zmaguje!"

"Nesite ga v posteljo!" — je dejal oproščenec, in sužnji so nesli Salusta, ki je komaj še držal glavo pokoncu, v njegovo spalnico, on pa je ves čas objokoval Glavka in preklinjal nesramo predznost vsiljivih deklin.

Zozija je taval ves razkačen proti domu.

"Torej še zvodnik sem postal!" je govoril sam s seboj. — "Zvodnik, — ta Salust ima pa zloben jezik! Ako bi me bil imenoval lopova ali tudi tatu, bi bil še prenesel — ali zvodnika! Fej, v tej besedi je nekaj, česar ne more prebaviti najtrdnější želodec! Lopov je lopov, ker hoče sam to biti, in tat je tat le za svoj dobiček! Saj je celo nekaj častitljivega in filozofskega v tem, ako sem lopov zaradi svoje blaginje, zvodnik pa je nestvor, ki dela slabo za druge! To je lonec, ki ga postaviš k ognju, da si kdo drugi skuha juho v njem, je prt, ob katerega si vsak gost obriše svoje roke! — In ta surovina me je ozmerjala z zvodnikom! — Naj bi me rajši imenoval ubijalec! — Toda možakar je bil pijan, pa ni vedel, kaj je govoril. Vrh tega sem se tudi potvarjal. Ako bi bil vedel, da govori z menoj, tedaj bi, stavim na to, gotovo dejal: "Pošteni Zozija, in častitljivi mož." — Toda to svojo nagrado sem pa le lahko zaslu-

žil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"

"Krasna je današnja noč," je dejal suženj, ki se je pridružil tej množici, "in ker jutri ne bom smel iti k igram, naj si vsaj danes ogledam te divje živali."

"Prav imaš," je dejal umetnik, "kajti v Pompejih ni mogoče vsak dan videti tigra in leva."

Ljudska množica je privrela na velik in naraven trg, ki je bil le skromno razsvetljen; gneča je bila tamkaj velika in nevarna vsakomur, ki se ji ni mogel upirati s krepkimi rokami in rameni. Kljub temu so najbolj drle naprej ženske — marsikatera z otrokom v naročju ali na prsih, — ako pa je bila katera kaj ranjena, je s svojim cviljenjem prevpila nizke možke glasove. Posebno pa se je razločevalo glas dekleta, ki je bilo videti tako srečno, da ni prav nič čutilo neprijetnosti take hoje.

"Ah!" — je zaklicala neki tovarišici; "saj sem vam vedno pravila, da dobimo moža za leva, in zdaj imamo tudi za-

vil in tudi to je tolažba! O boginja Feronija, kmalu bom oproščenec tudi jaz, — potem pa bomo videli, ali me bo še kdo imenoval zvodnika — razen če me bo prav dobro plačal!"

Ko je Zozija tako govoril sam s seboj, je prišel skozi ozko ulico, ki je držala proti amfiteatru. Ko je krenil okoli ogle, je obstal nenadoma sredi večje gručice ljudi. Možje, ženske in otroci so se trli tamkaj in se smejali, klepetali in vrveli vsevprek — in Zozija je moral iti, ne da bi se bil tega sam dobro zavedal, dalje s tem besnečim tokom.

"Kaj pa je to?" — je vprašal prvega sosedu, mladega umetnika; "kaj je to? Kam se ženejo vsi ti dobri ljudje? — Ali deli kak bogataš ta večer miloščino ali jedila?"

"Ne, dobri prijatelj — je še vse kaj boljšega! Plemeniti Panza — ta ljudski dobitnik, je dovolil, da si lahko ogledamo divje zverine v vivariju. Jutri jim nekateri ljudje, pri Herkulu, ne bodo tako varno gledali v oči!"